

LBRIS

We know
books

Dumitru Popescu

OMUL ZĂPEZILOR

★

EDIȚIA A II-A

Hoffman

DTP: Hoffman Design

Tipar: Hoffman Print

Coperta: Dumitru Popescu

Pe coperta 1: Ichiryusai Hiroshige, *Taira no Kiyomori's Spectral Vision*, ca. 1845, The Howard Mansfield Collection

Pe coperta 4: Portretul autorului, realizat de Corneliu Baba

Prima ediție a apărut în anul 2003 la Editura AGER-Economistul.

© Dumitru Popescu

© Editura Hoffman, 2022, pentru prezenta ediție.

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL

Fax: 0249 460 218

Tel: 0740.984.910

contact@editurahoffman.ro

www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, DUMITRU

Omul zăpezilor / Dumitru Popescu. -

Caracal: Editura Hoffman, 2022

2 vol.

ISBN 978-606-46-1777-4

Vol. 1. - 2022. - ISBN 978-606-46-1778-1

821.135.1

Capitolul I

Tatăl Salomeei îi rugase să vină după orele douăzeci și două; atunci grădina de vară a „Hanului cu Tei” scăpa de presiunea clientelei de duzină, de hărmălaia apelurilor și comenzilor înfrigurate, guturale, ca și de țipetele orchestrei contaminată de isteria plebee. De altfel nici ei nu ar fi avut motive să se grăbească. Acceptaseră invitația ca să nu-l ofenseze pe bătrân. Ieșiseră să se plimbe, dar promenada își pierduse repede sensul, după asfințit corso-ul orașului golindu-se brusc, iar micul parc slab luminat, aproape pustiu, neoferind, în afara câtorva copaci seculari pietrificați, niciun element de atracție. Ușor decepționați de escapada rămasă fără obiect, devansară ultimul număr al programului și, cu pași leneși, intrară în domeniul tovarășului Drugă. Nimeriră în plin război existențial. Careul modestei grădini părea bântuit de o adevărată convulsie gastrică, oferind scene de subnutriție colectivă și de încleștată luptă pentru supraviețuire. Se așezară neobservați la o masă retrasă, urmărind spectacolul decupat dintr-o pânză de Hieronymus Bosch. Picolițele, transpirate, destupau cu gesturi robotice capacele sticlelor de bere sau se strecurau printre mese cu tăvi încărcate de halbe înspumate, evitând în ultima clipă ciocnirea cu disperății ce le ieșeau în cale; se încrâncenau într-o

surzenie minerală, ignorând zbieretele imputative venite de la mesele vecine. Chelnerii, în cămăși, preluau și transmiteau comenzi cu voci stresate, purtau în goană platouri cu maldăre de cărnuri fripte și de cartofi prăjiți, răspunzând în treacăt, neinteligibil, imprecaziilor celor ce se considerau nedreptățiți. În jurul grătarului se constituia o gardă de intransigenți, trimiși la fața locului pentru a supraveghea nu arta bucătarului, ci securitatea comenzii expuse riscului de a fi smulsă, peste rând, de către cei fără scrupule. În alt plan, se dădeau bătălii pentru mese și scaune. Ici colo, în spatele consumatorilor, se instala „schimbul doi”, aruncând fulgere mânioase din ochi spre titularii ce nu se mai săturau, urându-i fiindcă păreau să se creadă stăpâni veșnici ai locurilor de uz public. Unii reclamau dreptul de a fi serviți în picioare, panicați că până la eliberarea pozițiilor de către primii ocupanți nu vor mai primi nici hrană, nici băutură. Orchestra, umilită de dezinteresul general pentru artă, concurând cu șanse reduse polifonia asurzitoare a împătimiților pântecului, susținea reprize scurte de melodii stridente și prelungea cât putea pauzele.

Vântul nebuniei devoratoare se curmă aproape brusc. Zbieretele ființelor umane neurastenizate încetară din senin, forfota ospătarilor se ostoi, pe la câteva mese începu să se facă plata; domoliți, vajnicii provinciali, satisfăcuți că reușiseră să-și petreacă duminică seara „la local”, se sculau îngreunați și, cu aere marțiale, părăseau grădina ca niște eroi răpuși de propria vitejie. Nemaigăsind, probabil, nicio rațiune de a-și consuma energia, muzicanții se făcuseră nevăzuți, lăsând instrumentele să răsufle pe micul podium. Când Salomea și George crezură că programul s-a încheiat, instituția libațiunilor populare urmând să-și închidă porțile,

în perimetrul, acum liniștit, începu să se înfripe, susurând discret din izvoare inobservabile, o nouă societate. Acești clienți erau calmi, indiferenți, ca și când s-ar fi aflat acolo în trecere, intrând să salute pe cineva. Nimic din manierele hoardelor barbare dinainte. Își făcu apariția și tatăl Salomeei, de nevăzut până atunci, luând în primire mușteriii ca pe musafiri, conducându-i personaj la mese, cu galanteria prevenitoare a amfitrionului de casă mare.

Responsabilul restaurantului „La Hanul cu Tei” dădu până la urmă cu ochii și de cei doi. Veni într-un suflet, animat de bucurie și îngrijorare, dar și de vinovăția că sub mâna lui expertă și autoritară se produsese o atare anomalie. Îi trimise Salomeei o privire fugară de reproș, și-și aplecă statura masivă spre George, de la care voi să aflu cum și de când așteaptă. I se adresă cu titulatura întregă, spunându-i „tovarășe profesor universitar”, cum făcuse tot timpul după întâmpinarea pe peronul gării. La asigurarea acestuia că se distraseră privind, lăsă să se vadă că explicația îl liniștește doar în parte, întâmplarea păstrându-și în continuare caracterul de defecțiune. Își ceru scuze în mod solemn, după care, sprijinindu-și unul din pumnii uriași pe tăblia mesei, în timp ce pe celălalt îl rezema de spătarul scaunului lui George, se aplecă și mai mult – ca atunci când porți o discuție confidențială – și-i făcu tovarășului profesor universitar propunerea, pe fiica sa nu ținu să o consulte, de a lua cina în compania uneia dintre cele mai agreabile autorități județene. George își plimbă privirea peste noua faună a grădinii, parcă încercând să identifice companionul „în spe”, după care răspunse într-o doară că nu vede niciun impediment în calea materializării ideii, mai adăugând, cu o abia ascunsă ironie, că prietenii tatălui Salomeei sunt și

prietenii săi. Tovarășul Drugă schiță un surăs îndatoritor și făcu gestul de a-l ajuta pe George să se ridice de pe scaun, oferindu-se să preia o parte a efortului cerut de concretizarea acceptului. Nu-și duse până la capăt intenția, se putea conta însă că nu se dăduse în lături de la nimic pentru a le face seara cât mai plăcută. George îi trimise Salomeei, din priviri, un gând împăciuitoare, parcă scuzându-l pe tatăl ei, cerând toleranță pentru micul său capriciu, în spatele căruia nu vedea decât cele mai bune intenții, și sentimente măgulitoare. Salomea, indiferentă la presupusa dovadă de afecțiune, nu spuse nimic, lăsându-se doar condusă – când Drugă se vârî între ei și îi împinse delicat de la spate cu palmele lui enorme, devenite mângâietoare ca ale unui mare înger protector. Responsabilul restaurantului avea un pas ușor, anume potrivit ca să atenueze proporțiile staturii uriașe. În plus, se ghemuia cu modestie în sine, preîntâmpinând orice posibilă contrarietate. Întreaga-i înfățișare părea să țină seama de acest comandament, secret și totuși sesizabil: costumul decent, umerii pătrați îndoiți pașnic în față, pieptul de taur și pântecul îndesat, cumva supte pentru a-și amortiza involuntara tentă provocatoare, capul înclinat pe gâtul gros, în așteptarea binevoitoare, la nevoie supusă, a oricărei doleanțe sau porunci. Fața lată, carnoasă, prea puțin compatibilă cu manierele subțiri, fusese parcă și ea ținută un timp în miere, ca să-și îndulcească trăsăturile rudimentare, într-un cuvânt, putea fi considerat un moloh îmblânzit, un ciclop dresat, o creatură frankensteineană croită, în ciuda primitivității formelor, pentru fapte bune.

Se opriră la o masă așezată departe de orchestră, și în egală măsură de grătar, într-o zonă sugerând cumva umbră, deși era noapte, iar prin jur nu se aflau nici vegetație, nici

paravane, nici construcții, impresia venind de la faptul că razele becurilor restaurantului și ale străzii, puține și anemice; ajungeau aici anevoios. La prima vedere, perechea la care au fost duși nu le spuse nimic. Bărbatul, apreciat cu bunăvoință de statură medie, de un blond spălăcit, împănat cu grăsime pe sub pielea neatinsă de soare, se ridică în picioare cu mișcări leneșe, urmat de consoartă, o femeie prin contrast înaltă, trupeșă, posesoarea unui păr blond strălucitor și a unor ochi albaștri de o limpezime acrilică.

„Vi-i prezint pe tovarășul profesor universitar George Păun și pe fiica mea”, își începu responsabilul restaurantului oficiul de gazdă, cu o solitudine adresată mai mult lor, celor aduși, observă George, decât pomenitei autorități. Abia după ce perechile și-au dat mâna, Drugă adăugă: „Și tovarășul inspector șef al județului împreună cu doamna”, întregind fără nicio grabă prezentarea, prin pronunțarea numelui de familie Zdrumicăreanu. Se însufleți puțin când spuse: „Ivan și Marga, dragi nouă tuturor, și după o mică pauză, șeful miliției județene și președinta organizației de femei.” Termină astfel de conturat – în trepte – identitățile particulare și sociale ale celor doi, și George rămase cu impresia că în glasul molohului se strecurase o notă de familiaritate, oarecum în contrast cu aerul de umilitate slujbașă și stimă admirativă, arborat inițial. Responsabilul îi rugă pe cei patru să se simtă bine, el făcând câteva gesturi din care reieșea necesitatea de a se dedica atribuțiilor profesionale. Preluă comanda, pe care de altfel singur o formulă, și se retrase cu modestie și zel detașat, pentru a purcede la săvârșirea celor de cuviință. Ca pentru a se ilustra că aici sunt anticipate și dorințele, când Drugă se îndepărtă, arătându-și spatele cât un dulap, în mod voit curbat, gheboșat, din sens invers își

făcu apariția un chelner cu frapieră. Aducea „vinul casei” despre care, cum observase George, în tot timpul asaltului „înfometăți lor” nici nu fusese vorba. Făcu această constatare și cu glas tare, ca fapt divers, mai mult pentru a rupe tăcerea, și primi în schimb un surâs palid din partea inspectorului șef, socotit probabil suficient pentru împrăștierea mărunțului mister. Sparse totuși gheața tovarășul Zdrumicăreanu, dornic să afle ce mai e nou pe la Institutul de științe juridice unde preda tovarășul profesor.

Privirea placidă a ochilor albicioși dezmințea existența vreunui interes real, dar George îi satisfăcu fără fașoane curiozitatea. Salomea ținu să precizeze că prietenul ei îndeplinește funcția de șef de catedră. Reieși că inspectorul șef cunoștea foarte bine poziția tovarășului Păun, atât de bine încât, la luarea diplomei, se făcuse luntre și punte să nu fie examinat de domnia sa, domnia sa având reputația unei severități excesive. În realitate, se corectă, a unei exigențe didactice laudabile. Acestea fiind spuse, înțepeneala fu depășită, și între cele două perechi începu să circule un curent lejer, ca atunci când doi străini se descoperă amici ai aceleiași persoane importante, sau victime ale aceluiași dușman. Zdrumicăreanu se dovedi un cozeur exersat, purtând în tolbă o infinitate de povestioare, unele încărcate de umor, altele doar de senzațional, în stare să facă deliciul amatorilor de anecdote.

George îl vedea pe responsabilul restaurantului oprindu-se pe la mese, întretinându-se cu noua clientelă, coagulând în jurul său, în mod armonios și eficace, personalul. Reveni lângă ei în momentul când se aduseră platourile, rămânând atât cât îi impunea datoria, ferindu-se să lase impresia că încalcă principiul echidistanței profesionale. Or-

chestra își reluase programul. George o privi pe dizeuză în treacăt, cu tot atâta aparentă lipsă de interes ca și pe celelalte ființe intrate întâmplător în raza lui vizuală. Reținu însă părul negru, încrețit, încadrând un oval languros, buzele ca niște pneuri molatice, bustul trufaș și mijlocul tras prin inel. Dovedind mai puțină discreție, Zdrumicăreanu zăbovi cu privirile întoarse către cântăreață până când ceva îi dădu de veste că a depășit orice limită îngăduită. Pentru a împrăștia nedumerirea celor de față, începu să inspecteze mesele și să-i nominalizeze pe ocupanți. Uitând imediat patronimele, George reținu că unul e directorul fabricii metalurgice, altul șeful direcției agricole, un al treilea vicepreședintele consiliului popular județean, al patrulea directorul sucursalei Băncii Naționale și așa mai departe. Prin urmare, tot unul și unul, își zise, realizând că banalul restaurant administrat de cuviinciosul tată al Salomeei reprezenta și un fel de club select al modestei capitale de județ. Se vedea că protipendada birocratică nu acceptă să se cufunde în anonimatul egalizator al societății proletare. Își traduse gândul într-o formulă prevăzătoare, alambicată, dar Zdrumicăreanu o descifra imediat. El scoase în prim-plan caracterul minor al acestui gen de destindere, indispensabilă pentru respectiva categorie socială, sleită de muncă și stresată de răspunderi, având o singură seară liberă pe săptămână. George arătă deplină înțelegere, ceea ce îl încurajă pe inspectorul șef să aprofundeze problema. Considerau, și nu specifică la cine anume se referă, că, întârziind în această grădină peste ora reglementară de închidere, nu încălcau principiul, restricția fiind aplicată pentru a se pune capăt scandalurilor de noapte ale bețivilor. Responsabilul restaurantului reușise, cu tact, să acrediteze ideea, cu atât mai mult cu cât era vorba de o

singură licență duminicală. Avu și alte aprecieri măgulitoare la adresa tovarășului Drugă, om priceput, la locul lui, de încredere, păstrător al frumoaselor tradiții, și sub auspiciile căruia se puteau petrece câteva ore agreabile în aer liber.

Orchestra atacă un tango, și dizeuza îi imprimă maximum de senzualitate; inspectorul șef se ridică în picioare și, cu o plecăciune onctuoasă, de mirare la talia lui, o invită pe Salomea la dans. Se îndepărtează spre perimetrul ce îndeplinea funcția de ring, ea dreaptă, puțin țepăună, depășindu-și partenerul cu un cap – un cap brun, mândru, de o distincție princiară – el cu silueta amorfa și gesturi adormite de nordic degenerat. Cât ai clipi, presupusul ring se animă, alte și alte perechi înscriindu-se în volutele când molatice când zvâcnite ale tangoului. George simți că e și de datoria lui să facă ceva, și, cu un zâmbet interogativ-încurajator, o invită pe doamna Zdrumicăreanu. Femeia surâse la rândul ei și George, cuprinzându-i talia, constată că jumătatea ofițerului de miliție are un trup pietros, voluntar, deprins să-și descarce energia în mișcări ritmate. Părul galben îi gâdila sărmos obrazul, iar protuberanțele tari, lipsite de temperatură, îi produceau atingeri nereținute. Perechile alături de care alunecau îi zâmbeau tovarășei prietenos, cu priviri vag cercetătoare la adresa partenerului necunoscut. George o întrebă dacă sunt din partea locului, și primi răspunsul că s-au născut în Banat, unde se și căsătoriseră de tineri; doar de câțiva ani își duceau viața în binecuvântatul județ de sud. Tovarășa Zdrumicăreanu preda geografia la liceul agricol local, activitatea în fruntea organizației de femei având caracter obștesc. Rămaseră pe ring și la al doilea dans, și ea dădu referințe despre lumea din grădină, în majoritate venită de aiurea. Ofițerul și Salomea îi așteptau la masă, măsurându-i

cu priviri ambigue. Prefăcut ambigue din partea ofițerului, și încărcate de un dubiu autentic în cazul Salomeei. Conform obiceiului ei, bine cunoscut lui George, de a da glas primului gând, chiar dacă neconturat, exprimând puternice impulsuri ale subconștientului, Salomea zise: „Dar știu că v-ați lipit unul de altul”. Soții Zdrumicăreanu se amuzară mai mult decât ar fi fost necesar, supralicitarea având rolul de a demonstra că știu să guste o glumă, chiar dacă nu prea reușită, dar George fu convins că Salomea nu glumește, și aceasta îl făcu să deturneze rapid direcția conversației.

Constată că cea de a doua clientelă a restaurantului începea și ea să se împutineze. Fără să se uite, ofițerul confirmă că plecau vârstnicii. „Mai rămâne mănunchiul tânăr, adică de-alde noi”, făcu el cu ochiul. George își zise că probabil sunt leat, și, iată, la cei patruzeci de ani ai lor reprezentau limita de jos a vârstei etalate în grădina lui Drugă. Ca o consecință, probabil, a acestei schimbări, se treziră lângă ei cu Drugă însuși, tăcut, discret, estompat, în măsură acum să le țină companie.

Un chelner așeză neobservat încă un pahar pe fața de masă și îl umplu cu vin. Pe chipul lui Drugă nu se citeau urme de oboseală, și nimic specific, în măsură să-l deosebească de ceilalți clienți. Se interesă de impresiile tovarășului profesor universitar după vizita nocturnă în oraș, și ascultând răspunsul în doi peri, sublinie deosebirea dintre acest sud extrem, și Snagovul, de unde provenea George. Ca decor, mentalitate și obiceiuri – fiindcă altfel industrializarea dăduse orașului lor un tempo comparabil poate cu al Bucureștiului, și, oricum, mult deasupra localităților satelit ale Capitalei. Ca un detaliu pitoresc – bănuia că George nu sesizase, și arătă cu mâna de jur împrejur – „Hanul cu Tei”